

Et andet hensyn, som er absolut, er, at alt skal foregå sømmeligt – hvad det vil sige, måles med traditionens vægt – og herunder hører hensynet til gravfreden som noget meget betydningsfuldt. Det hensyn har bevirket, at vi her til lands har begrænset begravelser til offentlige begravelsespladser – dem, som vi med et smukt gammelt ord kalder kirkegårde – og sådan bør det fortsat være. Krænkelser af gravfreden, også utilsigtede, kan gøre ondt.

Da Socialdemokraterne fremsatte et beslutningsforslag i april i fjor om det, man kaldte neutrale begravelsespladser, altså religiøst neutrale, var det ikke ganske gennemtænkt. For sagen er jo i virkeligheden, at alle kommunale begravelsespladser er religiøst neutrale, selv om dagligsproget fastholder ordet kirkegårde – og det vil dagligsproget såmænd nok blive ved med, uanset hvor eller hvordan kirkegårdene anlægges, og uanset om Socialdemokraterne kan lide det eller ej.

Den daværende kirkeminister havde da allerede nærværende lovforslag i støbeskeen, hvor efter man kan anlægge en kommunal begravelsesplads for urner, herunder i skovområder, uden et tilhørende kapel; og det forekommer faktisk fornuftigt. De folkekirkemedlemmer, der ønsker en begravelsesgudstjeneste, kan jo bruge en kirke et andet sted, og ikkefolkekirkemedlemmer kan gøre, som de nu vil. For vores skyld kunne man faktisk lige så godt udvide adgangen til at anlægge begravelsespladser uden kapel til også at omfatte kistebegravelser; begrænsningen til urnebegravelser forekommer egentlig ikke logisk.

Derimod er vi i forbindelse med skovkirkegårde stærkt betænkelige ved, at der ikke er taget stilling til det opsyn, som kunne tilgodese den føromtalte beskyttelse af gravfreden. Her efterlyser vi en præcisering, men vi er glade for, at Kirkeministeriet ikke er faldet for det sværmeri med, at man skulle kunne sprede begravelser ud over det ganske land, så alle kan få udsigt efter døden.

Nogle af høringssvarene har efterlyst en ret til, at gravstederne på en skovkirkegård kunne være forsynet med religiøse eller andre markeringer, altså gravsten med inskriptioner og symboler og ikke kun et træ. Men her vil vi lægge vægt på Danmarks Naturfredningsforenings velbegrandede frygt for, at en skovkirkegård ved sit udseende kommer til at virke som en privatisering af et offentligt tilgængeligt rekreativt område. De fleste, som under en søndagstur i

den danske bøgeskov pludselig befinder sig på en kirkegård med gravsten, vil finde, at det her er noget rod. Skæg for sig og snot for sig: Vi går tur i skoven eller på jagt i skoven, og vi bliver begravet på kirkegårdene.

Kl. 10:18

Formanden:

Tak til ordføreren. Der er ikke andre, der har bedt om korte bemærkninger til hr. Jesper Langballe. Den næste i ordførerrækken er fru Pernille Vigsø Bagge.

Kl. 10:18

(Ordfører)

Pernille Vigsø Bagge (SF):

Dette forslag er jo, som den socialdemokratiske ordfører også har gjort rede for, blevet til på opfordring af oppositionen. Det er jo sådan, at vi til dato har haft en meget fin begravelseskultur i det her land, men det er også meget fint, at vi nu træder ind i det enogtyvende århundrede og åbner op og anerkender, at der kan være andre ønsker i forbindelse med at sige den her verden ret farvel.

Jeg vil ikke komme ind på alle elementer af det her lovforslag. Det er blevet sagt så fint af de foregående ordførere, men jeg synes dog, at vi måske skulle lytte til de høringssvar, der siger, at der kan være et berettiget ønske om, at vi, når man ønsker at få sin aske spredt over åbent hav, ikke er nødt til at give et skriftligt tilsagn, men at et mundtligt tilsagn også er tilstrækkeligt i den forbindelse.

Men i øvrigt kan SF støtte det her meget fine forslag.

Kl. 10:19

Formanden:

Tak for det. Så er det hr. Henrik Rasmussen som ordfører.

Kl. 10:19

(Ordfører)

Henrik Rasmussen (KF):

Vi Konservative mener, at det er et ganske godt forslag, der ligger her, netop med de tre ændringer, som faktisk ligger i den gældende lovgivning, altså at kommunale begravelsespladser kan opføres i skove og på plæner, men uden et kapel. Det er naturligvis også med respekt for skovloven, og det synes vi er meget vigtigt.

Dernæst er der også en flytning af kompetencen til at træffe afgørelse vedrørende urnenedsættelse på privat grund. Den kompetence flyttes fra Kirkeministeriet til stiftsøvrigheden.

Det sidste om spredning af aske over åbent hav, når en afdød skriftligt har begæret dette, er